

۹۶ و تجربه‌ای کلان برای سال جدید

نگاه
دنیاحدیری

سال ۹۶ رو به پایان است و تنها چند برگ از دفتر آن باقی مانده. سالی که با خوبی‌ها و بدی‌های فراوان همراه بود

اما سرانجام به آخرین روزهای خود نزدیک می‌شود و روزهای پایانی سال، فرصت خوبی است برای مرور گذشته با تمام موفقیت‌ها و ناکامی‌هایش و ریختن برنامه‌ای برای سالی که در پیش روست. ورزش ایران، سال ۹۶ با چالش‌های فراوانی رو به رو شد. با پستی‌بلندی‌های متعددی که گاه با موفقیتی قابل توجه همراه بود و گاه‌نیز با وجود تلخی‌های شکست و باخت، تجربه‌ای گرانبها از خود به جای گذاشت. با همه برد و باخت‌ها و موفقیت‌ها و ناکامی‌ها اما سال ۹۶ نیز چند روز دیگر به پایان می‌رسد و خیلی زود به سال گذشته تبدیل می‌شود. سالی که می‌تواند تجربه‌ای باشد برای روزهایی که در پیش است. برای روزهایی که می‌تواند با تکیه بر تجربیات گذشته و سالی که تمام شد، بر تعداد بردها و موفقیت‌هایش افزوده شود و با خوشی‌های زیادی همراه باشد. سختی‌های را بدون شک تمامی ندارد و گریزی از آن نیست اما با وجود این بدون شک می‌توان با تکیه بر تجربیات به‌دست آمده و مد نظر قرار دادن اتفاقات تکرار شده، قبل از شدت و حدت آن تا اندازه قابل ملاحظه‌ای کاست و مسیر موفقیت را هموارتر کرد.

ورزش از ابعاد مختلف اهمیت بسیاری برای سلامت جسمانی و روحی جامعه به خصوص قشر جوان آن دارد. علاوه بر آن، موفقیت در ورزش به معنای شکوفایی استعدادهای جامعه جوان است و تضمین سلامت فکری و جسمی آن و مطرح کردن نام ایران در عرصه‌های بین‌المللی که فواید بسیاری دارد. چه از لحاظ اجتماعی و فرهنگی و چه سیاسی. با توجه به این مسئله، می‌توان با یک برنامه‌ریزی راهبردی و البته استراتژیک با توجه به دانش و تجربه به دست آمده از سالی که رو به پایان است، گامی بلند در راستای موفقیت‌های ورزشی در سال آینده برداشت. البته یافتن مورد نیاز برای رسیدن به این مقصد استراتژیک، فرایندی حساب شده را می‌طلبد که اگر چه سخت است اما غیرممکن نیست.

جامعه ورزش ایران در سال آینده رقابت‌های مهمی چون جام جهانی فوتبال، بازی‌های آسیایی و میدان‌های بین‌المللی فراوانی را پیش رو دارد که موفقیت در هر کدام از آنها نه فقط می‌تواند شادابی جامعه را تضمین کند که از جنبه‌های اجتماعی، فرهنگی و به خصوص سیاسی فواید بی شماری را در پی دارد که خود دلیلی کافی است برای آنکه برنامه‌ریزی حساب‌شده‌ای در این زمینه انجام نشود تا نه فقط در سال آینده با پشت سر گذاشتن اشتباهات قبلی و استفاده از تجربیات گرانبهائی بلندتر به سوی موفقیت برداریم که بر تعداد موفقیت‌ها و مدال آوری‌های جامعه ورزش نیز بیفزاییم اما پر واضح است که تکرار موفقیت‌های قبلی و افزودن بر تعداد آن، نیازمند نگاهی جدی و برنامه‌ای هدفمند و جامع است نه شعارهای رنگارنگ و وعده‌هایی که نبیتی برای عملی وجود ندارد. سال جدید، می‌تواند بانیتهای جدید همراه باشد. با تصمیم‌ها و برنامه‌های جدید و جدی برای موفقیت هر چه بیشتر ورزش کشور. ورزشی که می‌تواند سلامت عقلانی و جسمانی جامعه را تضمین کند و آینده‌ای روشن برای جوانان آن به تصویر بکشد. به شرط آنکه از اشتباهات و ناکامی‌های سال ۹۶ تجربه‌ای شود برای گام برداشتن در سال جدید به سوی موفقیت.

محرومیت پرسپولیس به خاطر طاری

ساختمان فدراسیون مال خودمه!

حاشیه
فریدون حسن

سال ۹۶ نیز سالی پر حاشیه برای ورزش کشورمان بود، حاشیه‌های ریز و درشت که اگر موارد طبیعی آنها را

کنار بگذاریم به برخی از حواشی می‌رسیم که به سبب سوءمدیریت حاکم بر ورزش و برخی نفرات چسبیده به آن ایجاد شد و بالا گرفت.

■ باز بکنی که پول‌ها را به جیب زد

داستان ریزه اسبور ترکیه و پر سوسولیت و متعاقب آن محرومیت سرخ‌ها از آن دست حاشیه‌هایی است که فقط و فقط در فوتبال ایران می‌توان سراغ آنها را گرفت، بیان ریز جریانات اتفاق افتاده البته از حوصله این کوتاه خارج است اما توجه به اینکه مهدی طارمی مقصر اصلی این محرومیت بزرگ چند میلیارد به جیب زد و اینجا در فوتبال بی در و پیکر ما کنی از او نپرسید این پول‌ها را از کجا آوردی و چه کردی؟ یا اینکه پرسپولیس با میلیون‌ها هوادار به سبب خودخواهی این بازیکن با محرومیت روبه‌رو شد باعث می‌شود با حداقل به این نتیجه برسیم که سوءمدیریت حاکم بر فوتبال و باشگاه‌های ایران عاملی اصلی شکل‌گیری تعداد زیادی پرونده در مجامع جهانی علیه فوتبال ایران است، پرونده‌هایی که یکی، یکی رو می‌شود و پایانی نمی‌توان برای آنها متصور بود.

■ مردی که از فدراسیون نمی‌رفت

یکی از حاشیه‌های خوب ورزش کشور در سال ۹۶ را باید نفس کشیدن برخی فدراسیون‌ها با مدیریت جدید نامید. ورزش کشور در آخرین ماه‌های سالی که حالا آخرین روزهایش را سپری می‌کنیم موفق شد بعد از چند دهه برخی مدیران چسبیده به صندوق خود را از بنست‌هایشان جدا کند و مدیرانی جوان‌تر و با برنامه‌های جدیدتر را به عنوان رؤسای فدراسیون‌ها معرفی کند.

البته در این میان برخی چسبیده‌ها اینقدر خود را حق به جانب می‌دیدند که به رغم حضور رئیس جدید باز هم حاضر به ترک میز و اتاق ریاستشان نبودند. احمد ناطق‌نوری، رئیس سابق فدراسیون بوکس یکی از شاهکارهای ورزش بود! ناطق‌نوری تا همین چند روز قبل حاضر به ترک فدراسیون نبود و مدعی بود که اصلاً ساختمان فدراسیون را او ساخته است. ناطق‌نوری از تحویل دادن دفتر به رئیس جدید خودداری می‌کرد که این خود بسیار جالب بود. اما بالاخره بعد از چند دهه حضور نه چندان موفق و البته پر حاشیه جایش را به مدیری جوان داد تا رشته جوان‌پسند بوکس از تفکرات یک پیرمرد رها شود و حالا امید داشته باشد تا با تفکرات جدید و نو بتواند دوباره خود را سر پا کند. جدایی محمود مشحون از بسکتبال را نیز باید به فال نیک گرفت، هر چند که عملکرد او در طول سال‌های مدیریتش در بسکتبال را باید عملکردی خوب و روبه جلو قلمداد کرد اما به هر حال بسکتبال محتاج خون تازه‌ای در رگ‌های بدنه مدیریت خود بود تا بتواند به روند روبه جلوی خود ادامه دهد.

سعیدعلی حسینی، نایب قهرمان وزنه‌برداری جهان

و چهره برتر ورزش ایران در سال ۹۶ در گفت‌وگو با «جوان»:

مزد صبر و زندگی سالم را گرفتم

گفت‌وگو
سعید احمدیان

سعیدعلی حسینی یکی از چهره‌های ورزش ایران در سال ۹۶ بود؛ جوان اردبیلی که پس از هشت سال محرومیت، در مسابقات وزنه‌برداری جهانی آمریکا دوباره به روی تخته برگشت و با ثبت وزنه ۲۰۳ در یک ضرب و ۲۵۱ در دوضرب و مجموع ۴۷۵ کیلو توانست یک مدال نقره و دو برنز برای کشورمان به دست بیاورد و بازگشت فوق‌العاده‌ای به ورزش داشته باشد. حسینی که در کنار ورزش تحصیلاتش را هم پیگیری می‌کند و امسال بدون استفاده از سهمیه و با دادن کنکور در مقطع دکترا قبول شده است، در گفت‌وگو با «جوان» از روزهای محرومیت و بازگشت دوباره‌اش صحبت کرده است.

مسابقات نتوانستم خوب تمرین کنم و بیشتر به این فکر بودم که فقط در مسابقات حضور پیدا کنم و هر چه توان دارم بگذارم و حداقل دستت خالی بر نگردم. به هر حال ورزشکاری که سه هفته قبل از مسابقات نتواند تمرین کند و فشار لازم را در تمرین بیاورد، بیشتر به دنبال این است که بهترین نتیجه را با آن شرایطی که دارد، کسب کند.

وقتی در مسابقات جهانی آمریکا روی تخته رفتید، در حرکت یک ضرب دو وزنه اول را انداختید، لحظه سختی برایتان بود و می‌توانست بازگشت‌تان را خراب کند!

در واقع وزنه ۲۰۳ برای من وزنه خیلی سنگینی نبود، افتادن وزنه علت ورزشی داشت و به خاطر مسائل روحی – روانی نبود. به هر حال با توجه به آسیب‌دیگی‌ام چند هفته نتوانسته بودم فشار لازم را در تمرین بیاورم و دستم حتی به میله نخورده بود. سعی کردم در روز مسابقه با توجه به توانایی که دارم به رانویم فشار بیاورم اما خب چون تمرین نداشتم، ریتم هماهنگی در وزنه زدن نداشتم. دو وزنه اول در آن اتفاق افتاد اما خدا را شکر در ادامه نتوانستم جمع کنم و در دوضرب هم سه وزنه را بالای سر ببرم.

لحظه‌ای که وزنه دوم را انداختید، در ذهن و فکر‌تان ناامید نشدید. اینکه بگویید نمی‌شود؟

نه، اگر قرار بود ناامید شوم، هشت سال پیش که اتفاق محرومیت برآیم افتاد، باید ناامید می‌شدم.

گزارش
شیوانوروی

خدا به من عنایت داشت و من را صبور کرد. یاد گرفته‌ام باید تا آخر تلاش کنم و تا دقایق آخر دست از مبارزه برندارم و ناامید نشوم.

برگردیم به سال ۸۸ و اتفاقات آن سال. با محرومیتی که برایتان به وجود آمد، شاید هر ورزشکار دیگری جای شما بود ورزش را رها می‌کرد اما سعیدعلی حسینی چه انگیزه و روحیه‌ای داشت که نتوانست پس از آن همه سال محرومیت برگردد و نایب‌قهرمان جهان بشود؟

ابتدا مثل هر ورزشکار دیگری که این اتفاق می‌تواند برایش بیفتد ناامید و ناراحت بودم ولی خب با گذشت زمان و با درک این موضوع که با صبر این مدت می‌گذرد و می‌توان دوباره به ورزش برگشت، از آن ناراحتی اولیه فاصله گرفتم. ورزش را به صورت

تفریحی و برای سلامتی همچنان ادامه دادم. سال ۲۰۱۵ که اعلام شد قوانین عوض شده و می‌توانم زودتر به مسابقات برگردم با توجه به توانایی که در خود می‌دیدم و رکوردهایی که در جوانان جهان ثبت کرده بودم، می‌دانستم می‌توانم با ثبت همان رکوردها هم موفق شوم، بنابراین تلاشم را برای بازگشت مضاعف کردم. چون از مسیر زندگی سالم بازنشتم. در واقع من کم‌کم کرد. یکی از دلایلی که آنها از مسیر زندگی برخی ورزشکاران پس از پایان محرومیت‌شان موفق نشوند به این دلیل است که آنها از مسیر زندگی حرفه‌ای و سالم خارج می‌شوند ولی من هم ورزش را در روزهای محرومیت ادامه دادم و هم تحصیلاتم را پیگیری کردم. هر چه قدر تمرین می‌کردم، می‌دیدم بدنم خوب جواب می‌دهد و تلاشم را بیشتر کردم تا به مسابقات جهانی رسیدم.

نگاهی به اتفاقات مهم ورزش ایران در سال ۹۶

از قهرمانی‌های رزمی کاران تا درخشش فوتبال و فوتسال

پایان امپراتوری ژاپن

رزمی کاران بارها و بارها افتخارات بزرگی را برای ورزش ایران به ارمغان آورده‌اند و این بار نیز کارانه کاران ملی‌پوش در قاره کهن درخشیدند. کاروان کاراته ایران در چهار رده سنی و در دو بخش مردان و زنان به استانه پایتخت قزاقستان اعزام شدو از همان روز اول رقابت‌ها درخشش کاراته‌کاران نوید نتیجه‌ای تاریخی را می‌داد. در آخر نیز ۲۰ طلا، ۱۲ نقره و ۱۰ برنز آسیایی به ایران رسید تا برای نخستین بار عنوان قهرمانی قاره کهن به کشورمان تعلق گیرد. جالب اینکه ژاپن مهد کاراته جهان مدال‌های کمتری از ایران گرفت و با ۱۶ طلا، هشت نقره و ۱۴ برنز دوم شد. این نخستین باری بود که قهرمانی آسیا در دهه‌های سنی به کشوری غیر از ژاپن رسید.

عبور از دیوار چین در کارازن

از آنجا که چینی‌ها خود را مهد ووشو و جیان می‌نامند حفظ مقام قهرمانی برایشان اهمیت فراوانی دارند تا آنجا که تمام قدرتشان را به کار می‌گیرند تا به هیچ وجه جایگاهشان را از دست

د

بعد از هشت سال که برگشتیم و تجربیات مختلفی که کسب کردم، دیگر مانند روزهای جوانی به رقابت فکر نمی‌کنم. بیشتر هدفم این است که اگر من توانایی دارم، اگر بهداد توانایی دارد، به همدیگر کمک کنیم تا یک نتیجه خوبی برای کشورمان کسب کنیم

رقابت با بهداد سلیمی را چطور می‌بینید؟ رقیب سرسختی دارید، البته رقابت شما دو نفر می‌تواند با توجه به بازی‌های آسیایی و المپیک توکیو برای کشورمان مدال‌های رنگارنگی را به ارمغان بیاورد.

بعد از هشت سال که برگشتیم و تجربیات مختلفی که کسب کردم، دیگر مانند روزهای جوانی به رقابت فکر نمی‌کنم. بیشتر هدفم این است که اگر من توانایی دارم، اگر بهداد توانایی دارد، به همدیگر کمک کنیم تا یک نتیجه خوبی برای کشورمان کسب کنیم. خوشبختانه قوانین هم اجازه می‌دهد که در سنگین وزن دو نفر از یک کشور حضور داشته باشند. به این صورت نیست که صد درصد بخوایم با بهداد رقابت کنم. بیشتر دنبال این هستم که توانایی‌هایم را ثابت کنم. برای کشورم مثمر م‌باشم. خب هر نتیجه‌ای پیش بیاید، پیش بیاید، در یک مسابقه ممکن است اول شوم و در مسابقه دیگری دوم. دیگر مانند گذشته فکر نمی‌کنم که خدای نکرده به این یا آن وزنه‌بردار ببارم. تلاش می‌کنم بهترین نتیجه را بگیرم و حالا روز مسابقه است و بالا و پایین دارد.

در روای سعیدعلی حسینی حتماً رسیدن به طلای المپیک در بالای هدف‌هایش قرار دارد، درباره‌اش صحبت می‌کنید؟

یک ورزشکار همیشه برای رسیدن به بهترین‌ها تلاش می‌کند. من هم هشت سال منتظر ماندم تا این فرصت پیش بیاید و توانایی‌هایم را ثابت کنم. مدال طلا هم خوش‌رنگ‌ترین مدال است و تمام تلاشم را می‌کنم که این افتخار را به دست بیاورم، حالا چه من یا چه بهداد، مهم نام کشورمان است. **سال ۹۶ رو به پایان است. اگر بخواهید امسال را برای خودتان توصیف کنید، چه می‌گویید؟**

سال جاری هم از نظر ورزشی و هم تحصیلی برای من سال خیلی خوبی بود، چون بدون اینکه از سهمیه استفاده کنم با دادن کنکور در مقطع دکترا قبول شدم و این برای من با ارزش‌است. در ورزش هم فرصت دوباره‌ای به من داده شد و تمام سعی‌ام را کردم که از آن استفاده کنم، به خصوص که لطف خدا همیشه شامل حال من است.

ندهند. با وجود این عملکرد کاروان ووشووی ایران در کاران روسیه و در چهاردهمین دوره رقابت‌های قهرمانی جهان به قدری درخشان بود که پس از ۱۳ دوره سلطه قهرمانی چین پایان یافت. این افتخار در شرایطی به ارمغان آمد که سانداکاران هفت طلا، تالار کاران یک طلا و دو برنز را به گردن او بیخفتند.

سومی توانادو در جهان

تیم ملی توانادو بر خلاف رشته‌های کاراته و ووشو نتوانست درخشش گذشته خود را تکرار کند. کاروان توانادوی ایران در مسابقات جهانی کره جنوبی بدون کسب مدال طلا روی سکوی سوم دنیا قرار گرفت. مدال نقره کیمیا علیزاده تنها مدال تیم بانوان ایران در موجوی کره جنوبی بود. باین حال هوکوشان در جام جهانی ساحل عاج با شکست روسیه جام قهرمانی را بالای سر بردند.

بهترین‌های سال IPC

سیامند رحمان و زهرانعمتی به عنوان بهترین ورزشکاران معلول جهان انتخاب شدند. در نظرسنجی که کمیته بین‌المللی پارالمپیک (IPC)، انجام داد، رحمان به عنوان قوی‌ترین ورزشکار پارالمپیک جهان این عنوان را از آن خود کرد. زهرانعمتی نیز با پشت سر گذاشتن رقابتیش به عنوان بهترین ورزشکار سال ۲۰۱۷ در بخش تیراندازی با کمان دست یافت.

دو انتخاب مهم

مسعود سلطانی‌فر و رضا صالحی‌امیری در سال ۹۶ به مهم‌ترین پست‌های ورزش ایران انتخاب شدند. سلطانی‌فر با ۲۲۵ رأی موافق توانست برای دومین بار رأی اعتماد نمایندگان ملت را کسب کند و به عنوان وزیر ورزش و جوانان به کارش در خیانان مسئول ادامه دهد. از سوی دیگر انتخابات کمیته ملی المپیک نیز بر گزار و در نهایت صالحی‌امیری جانشین کیومرث هاشمی شد.

رکورد شکنی قیچی ساز

عظیم قیچی‌ساز با صعود به قله لوتسه به باشگاه ۸هزاری‌ها پیوست. کوهنورد ایرانی با فتح این قله ۸۵۱۶متری نامش در بین ۱۶ رکوردداری قرار گرفت که بدون استفاده از کپسول اکسیژن و شریا، تمام ۱۴ قله بالای ۸ هزار متری دنیا را پیموده‌اند. برودبیک، دانولایگری، نانگاپاربات، پیموده‌اند، گاشربروم ۱۲۰۴۱تاپورما، کی ۲، ماناسلو، کالو، چو آیو، شیشیانگما، اوربست و لوتسه ۱۴ قله ۸ هزار متری است که او موفق به فتح آنها شده است.